

OPINIONS

Nº 149 - any 2023

Vist des de la perspectiva dels anys

Fa pocs dies he celebrat el meu aniversari i, això, ha estat motiu per reflexionar que, cronològicament, el tram que em queda per recórrer no és precisament massa llarg.

Superada l'època en què et mires al mirall i trobes que les arrugues van guanyant espai, per sort, encara la meva ment resta lúcida per a poder mantenir un diàleg, donar opinions i recordar vivències i emocions que formen part de la meva vida, mentre altres, malauradament, s'han quedat pel camí o la seva capacitat de raonament s'ha anat esvaint.

Són tants els esdeveniments de tota una vida, que és inevitable pensar si, amb l'experiència que he anat adquirint amb els anys, canviaria alguna cosa.

Pensant que eren altres temps i sense aprofundir, crec que tothom, jo inclosa, ha actuat segons les seves condicions, paràmetres establerts, uns gens, la política, la religió, la família, un entorn i una societat canviant que, gairebé, han obligat a seguir el corrent si no en volíem quedar exclosos.

També crec que hem fet el que hem pogut o, el que ens han deixat fer. Per tant, ningú s'hauria de fer mala sang per no haver sabut resoldre satisfactòriament certes situacions, ni culpabilitzar als altres ni al destí, que la seva vida no hagi estat com havia desitjat.

Acceptar equivocacions produïdes moltes vegades per limitacions, per manca d'experiència o per esdeveniments que no se sap o no es poden controlar, és senyal de maduresa, i, aquesta, no apareix espontàniament, es va adquirint amb els anys.

La vida ensenya, però mai se sap tot. És amb el temps que aprens que qualsevol cosa inesperada pot modificar el camí que t'havies plantejat i tot anar-se'n en orris.

Un camí, que serà planer o més o menys curt i abrupte, però que, a causa de la inseguretat existent ens capfica, sobretot, si la salut no acompanya.

Necessitem pastilles o qualsevol fórmula d'herbolari, per a l'artrosi, per a dormir, pel colesterol, per a la hipertensió, per a la diabetis o per qualsevol altra patologia que ens pugui afectar. Necessitem també, vitamines pel cansament o ansiolítics quan ens sentim alacaiguts o depressius, i, en fem ús, perquè ens sembla que només així alleugerirem el nostre malestar físic, emocional, mental i que, allunyanaran també, moments de solitud als que es pot arribar per falta de comprensió, d'estímuls, d'il·lusions o d'amor.

Quantes afeccions es curarien si ens sentíssim compresos, estimats i, alhora, poguéssim demostrar tot l'amor que portem dins. Uns components que, en no ser-hi, ens inclina a la introversió i al silenci.

Un silenci que, vist des de fora, pot semblar arrogant, que som babaus o que estem buits d'idees, de valors i d'ideals. Però que, si no es tingués el costum de jutjar tan a la babalà i s'escorcollés una mica, ben segur que, la realitat, dista molt de ser el que sembla.

Quantes vegades recorrem al silenci, per prudència, per educació, per no fer mal o perquè volem allunyar-nos del brogit i la xerrameca de tota mena, que ens bombardeja per tot arreu i a tota hora.

Els anys ensenyen a fugir d'aquelles situacions carregoses o de persones que viuen de l'elogi o de quines necessiten l'afalagament constantment, i que, creguts de si mateixos, menyspreen i desacrediten als qui pensen no estan a la seva alçada.

Tanta estupidesa fa que, ens tornem addictes a la soledat, a no donar explicacions, a tenir el nostre espai, a anar tancant vincles, a no deixar entrar en el nostre cor a qualsevol, i, en estones de pau, recordar moments que no passaran mai a l'oblit perquè varen despertar emocions, desitjos i anhels mai sospitats.

No jutgem ni subestimem a qui calla. Val més mantenir la boca tancada que malbaratar saliva amb paraules ofensives o dites irreflexivament que poden fer molt mal i destruir famílies, amistats, somnis...

Cloenda

Després de veure tota la devastació produïda per la guerra d'Ucraïna provocada per un barrinat, ple d'orgull, supèrbia i vanitat, i, les conseqüències dels terratrèmols a Síria i a Pakistan, que han ocasionat milers de morts i han deixat tants nens orfes, a tanta gent sense aigua, sense un mos que dur a la boca ni un lloc on seguir la seva vida ¿per què no pensem que som uns afortunats en poder omplir l'estómac i tenir un lloc on gaudir d'un bon descans?

Som vius, i, encara que sigui a empentes i rodolons, val la pena no rendir-se davant les dificultats, a lluitar per allò que ens sembla s'ho val, a acceptar les nostres ombres, a enterrar les nostres pors, a abandonar camins que no porten enlloc i a no deixar passar de llarg moments bons, per minsos que siguin, que, a part de donar-nos satisfaccions, poden ser irrepetibles.

Per tant, caldria que els errors del passat i l'angoixa pel futur no espatllin el bo que ens ofereix el present, i, per damunt de tot, no deixem de banda il·lusions que ens mantindran desperts per "tirar endavant" amb l'esperança que, un dia o altre, es poden fer realitat.

Visquem, en pau amb la nostra consciència, estimem, perdonem, abracem i deixem-nos abraçar d'aquella manera que mai s'oblida, abans que baixi el teló definitivament, perquè, "la funció", ha arribat al seu punt final.

Maria Mercè Usón